

הספר keje יחזקאל אנהאן ס'ינקלעט'יין ז"ל פ'ס הקבוצה

הגמרא במסכת שבת אומרת: "אחד מבני חבורה שמת, תדאג כל החבורה כולה" (קו ע"א).

חנן, היית אחד מהגדולים שבחבורה שלנו, חברי קיבוץ סעד, אחד ממנהיגי הקיבוץ, ועל כן על כולנו לדאוג. לדאוג להבנתי, זה לעשות תשובה. זה לחשוב איך נהיה יותר טובים בהיבטים השונים של חיינו..

אתמול, הלכתי כמנהגי בשבת בצהרים לבקר חולים או קשישים. כשהתלבטתי את מי אבקר השבת, חשבתי שלא ראיתיך הבוקר בתפילה, אז אלך לדרוש בשלומך. תודה לקב"ה שסיבב כך את הדברים, וזיכה אותי לשבת בנעימות לשיחה קצרה אתך ועם רותי שתזכה לבריאות טובה, יחד עם בתכם נחמה, שעות ספורות לפני שעלית לגני מרומים.

סיפרת לי קצת על המעבר מטיפול בבית חולים אחד לטיפול בבית חולים אחר, והגענו לסיפורים על ימים עברו בהם היית רועה צאן בדיר בסעד. הזכרנו שמנהיגים רבים התחילו את דרכם כרועי צאן, ורק אתמול קראנו זאת בפרשת השבוע. ספרת לי שאהבת את העבודה בדיר והיא היתה עבורך גם עבודה וגם הובי.

אני זוכר את מנהיגותך חנן, כמזכיר פנים, כמרכז משק, כמרכז ועדת חינוך, ובעוד תפקידים שונים, כשבשיא – מזכ"ל הקיבוץ הדתי. גם כשלא היית בעל תפקיד, הקפדת תמיד להגיע לאסיפות החברים ולהביע את דעתך בכל מקום שראית לנכון. לא תמיד היה קל לשמוע את דבריך, שנאמרו בקול רועם ובהחלטיות בד"כ, אך אני יודע, שהדברים נאמרו תמיד מתוך דאגה אמיתית לקיבוץ שלנו, ומתוך רצון לעשות רק טוב.

היית שותף לצוותים שונים בסעד, וביניהם גם לצוותי שינויים שונים. מבקש להזכיר כאן את פרויקט "דירת החלומות" – צוות שריכות, והובלת בו שינוי מאוד משמעותי, שלעניות דעתי, עשה טוב להרבה אנשים בסעד. במסירות ובאחריות רבה הובלת אותו וליווית אותו מספר שנים, עד שהרגשת שהוא כבר לא זקוק לך..

קשרי העבודה שלנו, התחילו לפני כ-27 שנים, כשמוניתי לסגן המנהלת בבית הספר דע"ת כאן בסעד. בית ספר, שבשנותיו הראשונות גם אתה היית אחד ממנהליו במשך שנה אחת ב-1954. בתקופה בה נהייתי לסגן, אתה היית חבר בהנהלת בית הספר, והיית אחראי על הנהלת החשבונות של בית הספר, ועל מימוש התקציבים של משרד החינוך עבור חטיבת הביניים. בתפקיד האחרון טיפלת עוד בשנה האחרונה. במשך כל השנים הללו, למרות שלא היו לך בבית הספר לא ילדים ולא נכדים, דאגת לו עד מאוד. בכל השנים עזרת למנהלי בית הספר השונים להתנהל כראוי מבחינה כספית, ולממש את כל מה שניתן ממשרד החינוך. ידעת גם לכעוס אם צריך, אך הכל היה בכדי שהדברים יתנהלו כראוי מבחינה כספית, ולמען בית הספר. חנן – בשם המנהלים בעבר הרחוק, בעבר הקרוב ובהווה – תודה לך על העבודה המסורה מאוד והעזרה הרבה לאורך כל השנים!

שני דברים משמעותיים מאוד מבחינתי לימדת אותנו בחיך, שחשוב לי להדגישם –

הראשון – היית איש תורה ועבודה כפשוטו. הקפדת (כל עוד יכולת מבחינה בריאותית) על שלוש תפילות במניין. היית מראשוני המגיעים למניין של שש בבוקר. השתתפת בשיעורי תורה באופן קבוע, ואף העברת שיעורי תורה – שיעורי פרשת שבוע בשבתות, בעבר הרחוק. במקביל עסקת תמיד בעבודה ובפרנסה. בריכוז ענף ההשקיה, בריכוז ענף הדיר, בתורנות שבת ברפת – תמונה שאני יכול לצייר גם היום, כיצד אתה מקרב אוכל לפרות עם מגפיים וכובע טמבל, ובמשך עשרות שנים, עד השבוע האחרון, בהנהלת החשבונות.

השני – טיפולך המסור ברותי רעייתך, שתיבדל לחיים טובים. במשך שנים רבות טיפלת בה במסירות רבה, ונתת לנו דוגמה לזוגיות מיוחדת. לוח הזמנים של רותי, הוא הקובע. אם רצינו לקבוע ישיבה כל שהיא, יש מגבלות. "זו שעה שאני אוכל עם רותי", "זו שעה שאני צריך לקחת את רותי", וכדומה. שיעור חשוב לכולנו.

רותי, רפאל, אסתרקה, חגי, נחמה ובתיה – הקשרים שלנו התחילו לפני למעלה מ-50 שנה כשעברנו יחד ל"שיכון ותיקים" ליד גן הקקטוסים והיינו שכנים צמודים שנים רבות. באותה תקופה להיכנס לשכנים, היה דבר יום-יומי, ובכל שנות שכנותנו גם חגגנו כל סוכות יחד באותה סוכה, יחד עם השכנים הנוספים בבניין.

אהבתי את אביכם, והערכתי מאוד את פעלו ותרומתו לקיבוץ, לבית הספר, ולדברים נוספים. אשריכם ואשריו שזכה למות בשיבה טובה כפשוטו. זכה לשמחות רבות של צאצאיו בשנים האחרונות, זכה להשלים כמעט את שנות שמו – פינקלשטיין חנן – פ"ח, שכן בעוד שבוע ימלאו לו פ"ח שנים (88) וזכה עוד אמש, לתרום את קרניות עיניו.

תנוחמו במשפחה הגדולה שלכם, ובכל מה שאבא בנה ועשה כאן במשך השנים, ואתה חנן – ינעמו לך רגבי אדמת קיבוצנו שהיית מבוניו במשך שנים כה רבות, ותהא נשמתך צרורה בצרור החיים.